

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án.

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Monoky Sándor: A rózsá álmai.
Tamási Áron: Sóvidéki társasjáték.
E—ó: Falusi lakodalom.
Fábián Gyula: A vadász-kastély titka. (Regény.)
E—ó: Édes anyám.
Lengyel Miklós dr.: Tamás érdeklődik.
Csatkai József: A hőember házassága.
Elek nagyapó: A kincs.
Ifj. Pröblye Vilmos: Ballada.
Beszámoló.
A Cimbora barátai.
Elek nagyapó üzenetei.
Fejtörő.
A Cimbora könyvvására.

1929. FEBRUÁR 10.
VIII. ÉVF.

A RÓZSA ÁLMAI

Irta: Monoky Sándor.

Elhagyott, puszta most a kertünk
Az orgonabokor megfosztva ál.
Nem virulnak kedves virágaim,
Alszik a nemes, szép rózsaszál.

Fejével a földre borulva
Pihen a védő takaró alatt,
Álmodik egy újabb tavaszról.
Várva a derűt, napsugarat.

Mikor bimbóba pattan a rügy,
És a kis bimbó rózsává feslik;
Harmat csókja a'ltatja, kelti
S zenét hallgat reggeltől estig.

A szorgalmatos kicsi méhek
Körülrajongva döngicsélnek
S lepke-lovagok udvarolnak
A föld virági legszebbjének.

Körükörül a kis virágok
Szent hódolattal néznek fel rája.
Mint a tarka udvari népség
A hatalmas, a nagy királyra.

Kevélyen tartja büszke fejét.
Letörni a vihar se tudja:
Mellelte festett karó áll őrt
S védi számtalan túske-ujja.

Ha nyáridőn a szomj epeszi,
Ércce válik a földnek kérge:
Gondos kezek alkonyattájon
Locsolgatják, hogy baj ne érje.

Feslő bimbóját ha letépi:
Akkor is disze a kebelnek
S kinyílt virága il'atától
Óh be sokan megrészegednek!

Igy álmodik a nemes rózsaszál
A puha, meleg takaró alatt,
— Mig körülte a tél viharja zug —
Várva az áldott napsugarat.

(Vámfalu.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SÓVIDÉKI TÁRSASJÁTÉK

Irta: Tamási Áron.

A déli ragyogó napon hallani lehetett a források, a szálló bogarak, a fái és földi virágok énekét. Valami csodálatos, ritmusban lengedező szellő fényhullámokat ringatott az országút felett, amely ezüstben csillogott ez illatos világban és önmagával kanyarodókat játszott. Madarak repültek néha keresztül rajta, különben a csend huzott fedelet föléje, mint egy végtelen hidra.

Sokáig nem jött senki.

Végre a szejkei részen előbukkant mégis egy szekér, Rendes fa'usi szekér volt, döcögő természetű és lajtorjás. Két pereszlen pejlavacska huzta. Fent, keresztülvetett deszkán tömött székely ül, deresen, mókára született arccal. Inge messzire fehérlett. Harisnyáján zöldeskék színben játszott a sokat tekergő zsinór és büszkén hirdette, hogy:

— Én sófalvi vagyok!

Közönségesen Mókakirálynak hívták. Jól benne élt immár az időben, de a szeme huncutság kutja volt mégis és az arcája va'ami különös gyermeki pajkosság derengő mezeje.

Údén és szapora menésben hajtotta apró lovait. Amint kiért volna a szenttamási kereszt-

fához a tetőre, látta, hogy egy urféle mendegél előtte az uton, majd megfordul, néz visszafelé és helyből megáll.

— Ebből üsmeretség lesz — mondta a székely, de úgy tett, mintha meg sem látná az urat. Azonba a nadrágos bévárta egyálltában a szekeret s derékig emelte kalapját.

— Jónapot kívánok bácsi! — köszönt s neki billent a feje is.

— Mára megvult — mondta a székely.

— Ütessen fel, bácsi! Meg lesz fizetve, — szólott az úr kissé tehetősen.

A sófalvi azonban nem állítá meg a szekeret, hanem elnézett a lovak felett, majd megsuhintotta ostorát s akkor így felelt:

— Hát üljön fel az úr!

A nadrágos előrefutott.

— Hát, álljon meg akkor! — mondta.

— Én meg, ha mondják — tempózott az öreg s leállította lovait. Hirtelen megnézte fél szemmel az urat s maga mellett a deszkát s mókára gyuló szemekkel felülésre biztatá. A nadrágos valahogy felhágott s nekihelyezkedett az

ülődesházán. S a másik pillanatban a nyelve már állott, hogy mondja:

— Én Lukács Mihály vagyok, hivatalbéli ember Kolozsváron s most jövök megátogatni öregapámat Korondon, — azonban lenyelte utolsó pillanatban a szót, mert észrevette, hogy a székely semmibe veszi.

Mentek már valami félkilométert, s még egyik sem vakkantott bár egy szót. A lovak szaporán aprítottak a poros úton, maga a székely kacagta belől, hogy kinlódik az úr, pajkosan néz te az utmellelti földeket s a hegyek felé is elhunyorogtatott néha, mintha az övé volna ez az egész ország. De a beszéddel egészen várt, mert úgy tartotta, hogy az urnak kell szólani előbb.

S végre csakugyan fészkelődni kezdett a hivatalbéli, előrehuzta magát egy kicsit a deszkán s így szólt:

— Maga hovávaló, bácsi?

— Én a földbe. Hát maga?

Az ur hirtelen kapta a feleletet, de gondolta magában, hogy ő is mond egy nagyot s így szólt:

— Én svájci, tudja-e, hol van?

A sófalvi nem jött zavarba, hanem könnyedén ráfelelte:

— Hogyne tudnám, hiszen nekem is van egy tehenyem odávaló.

Lukács ur visszaült előbbi helyzetébe rögtön. Azon jártatta hirtelen az eszét, hogy mit cselekedjék: visszamondjon valami darabos szót, vagy megvesse az embert s leszálljon a szekérről, vagy kezdje erős magasan a beszédet ő is. Ugy döntött, hogy magosan kezd s így szólt:

— Tudja bácsi, én Amerikából jövök. Felosztendeje lesz mingyárt, hogy hajón s vonaton s repülőgépen s esónakon s autón s motorbiciklin s lovon s kocsin mindegyet jövök.

A székely fölemelte mutatóját s ájtatosan közbevetette:

— Mister!

Lukács ur sem jött zavarba. Benne volt imár egészen a tempóban s minden erejét arra vetette, hogy elszédítse ezt a goromba parasztot. Egész testében mozogni kezdett, ahogy folytatta:

— Nincs az Istennek embere, aki annyi minden keresztiül ment volna, mint én ebben az utolsó tíz esztendőben. Mert annyi ideje élek Amerikában, pontosan annyi. Tuggya, Svájból mentem ki, s tudtam már németül, franciául, angolul s még vagy tizenkét viágnyelvet. S amikor kiérkeztem, mégsem kaptam munkát, olyan nekem való munkát, urit, tuggya, hanem kifogott halakról szedtem le a pikkelyeket, mert Newyork utcáit mind olyanból rakták ki, tuggya! De aztán farmot vettem, kérem, közel a tréhez a centrum felé, s azon a farmon voltak banánerdők s termettek ezmódra az ananászok. Nem-sokára beéptem egy bank-kompaniba s vice-president lettem s a csekkszámám már százezer dollárt mutatott s akkor azt gondoltam: elég, Mihály, a pénzből s a dicsőségből, most hazamész

Európába s megveszed Korondon az aragonibányát...

Itt fújt még egyet a végére, aztán nagy önérettel leste, hogy mit mond a székely.

A székely pedig meglepette ostorát s egykedvűen csak ennyit mondott:

— Lám, hazudék egyet az ur!

Ugy hatott a szólás, hogy még meg is görnyedett belé a nadrágos ember.

Azután mozdulatot tett, hirtelen, hogy leszálljon. A szekeres megfogta azonban kedvesen a karját.

— Üljön csak veszteg — mondta, — nem lássa, milyen jól töltjük együtt az üdőt?

Meggondolta s visszaereszkedett az úr. Ugy érezte, hogy felengedett végre a székely s várta is további kedves szólásait. A sófalvi azonban erősen hallgatott. Mig végre egy kotorgó kutyát megkapott a szeme. Akkor valami új hátmegetti gondolattal így szólt:

— Lássá-é, az a kutya eszesebb, mint sok ember.

— S miért vajjon? — ellenkezett a hivatalbéli.

— Az egyéb mellett azért is, mert csak akkor ugat, ha szükség.

Gondolta Lukács ur, hogy megedzi magát apránként s nem vette fel a célzást. Hanem inkább magyarázni kezdett:

— Hiszen, ott kezdem — mondta — hogy gondolkodni sem tud egy kutya s így véleménye sincs semmi kérdésről. Csak ösztönei vannak, tuggya kérem: olyan létfentartási s más alantás ösztönei, persze, ezt falun nem tanítják, jegyezte meg epésen.

Ez'att egy bihalesordához ért a szekér. S a székely felelet helyett ostora nyelével arra mutatott s mintha csak szórakozna, olyan ártatlanul tette fel a kérdést.

— Tuggya-é, hogy mi feketébb a bialnál?

— A gonosz ember, — vág'a ki Lukács ur.

— Maga ezt állja a világ előtt is?

— Ezt igen, Isten s ember előtt.

— Én osztán nem bánom, — engedte meg a székely. Aztán megrándította a gyepőt.

— Csú haza, hé! — mondta.

Egyideig nem szólt, mintha arra várt volna, hogy a kutya s a bihalak menjenek ki a nadrágos fejiből. Egyszer azonban nagyot kacagott.

— Mit tetszik nevetni? — kérdezte a hivatalbéli.

— Nekem bizony egy józú mese jött eszembe, ahogy megriasztám hazafelé a lovakot.

— Halljuk! — kellelte magát a másik. — Én nagyon szeretem az effélet. Magam is imrottam egypár józú, kerek történetet a székelyekről.

Az öreg fejebb taszitotta kalapját s mondanivaló kezdte:

— Volt eccer egy szegény ember, annak egy fia, egy leánya s egy kutyája. S volt neki egy nagy tisztafekete állatja is. Eccer gondolta, hogy kivizsgálja ész dolgában az egész családot s

összegyűjté pontosan őket. Akkor azt kérdezte a leánytól: Édes leányom, mi feketébb ennél a fekete állatnál? A leány azt felelte, hogy a bánatos szerelem. A legénytől is azt kérdezte: Édes fiam, mi feketébb ennél a fekete állatnál? A legény azt felelte, hogy a hitvány ember. — No, te édes kutyám! — szólítá meg azt is, — mondd meg: mi feketébb ennél a fekete állatnál? A kutya megtekergette a farkát s jácodva így szólt: Édes gazdám, ennél a fekete állatnál az feketébb, amit a szem feketébbnek lát.

— Igaz! — mondta melegen s hirtelen Lukács ur.

— S most mondja meg, lám melyik volt a legeszesebb a három közül? — kérdezte a székely — Hát a kutya, kérem!

— No, lássa: magát előbb kérdeztem, mint a kutyát s mégis utána tette le a vizsgát.

Csak most vette észre a nadrágos, hogy meny nyire ráfeküdt eszével a székely.

— Tovább ne folytassuk! — ajánlotta.

— Nekem nem is haszon... — szúrta meg megint az öreg.

Az apró lovaeskák vigan poroztak az ezer-virágu rétek között. Két falut hagytak el immár s a harmadik a magos hegy tetejéről odalát-szótt. Házai a lehajló nap fényében messzire fénylettek, mintha szűzek építettek volna azokat.

Lukács urat azonban nem igézte meg semmi. Szemeit lehunyta s tette, hogy alszik. A székely rá-rápillantott, majd megszalasztotta lovait, de az úr szemei nem virradtak fel mégsem.

Végre felállott félig az öreg s megemelintette az ülődeszkát, hogy a másik szinte ledől az utra.

— Ne aludjék, mert jön az esső! — mondta.

Lukács ur serényen forgolódni kezdett s vizsgálta körül a horizontot.

— Hol jó? — kérdezte.

— Ahol az Isten akarja.

Akkor vette csak észre, hogy közelednek Korond felé, ahol ő leszáll s vége. Most nagy kedve volt hirtelen. Repülni, vagy legalább játszani szeretett volna. Vizsgálódott is, hogy mit tehetne vérezetül. Egyszerre vicces ötlete támadt: kihajolt a szekérből, majd ijedten visszakapta magát s kiabálni kezdte:

— Hé, bácsi, hó! Ki akar esni a kerék.

Az öreg lefogta lovait rögtön, kiugrott a szekérből, a nyelve hegyén egy káromkodással a másik oldalra került, de ott megütközve így szólott fel az urnak:

— Az akarna — mondta Lukács ur — csak a kerékszeg nem engedi.

Az öreg nagyot nyelt, hogy ilyen sikeresen megviccelte egy nadrágos. De nem szólt, hanem felült s barátságosan hajtani kezdett. Titkon azonban bosszút forralt s egyszerre megcsillant a szeme, jelezvén hogy: mingyárt megszenved, te kódukirály!

Közben beérték a falut s esendesen zörögtek tova.

— Annál a hidnál leszálok, — mondta Lukács ur.

— Melyiknél?

— Ennél, é!

Mire kimondta volna, jót huzott a lovakra a székely s a szekér hányni kezdte sebesen a farát.

— Álljon meg! — kiáltotta Lukács ur.

De az öreg még jobban szabni kezdte a lovakat s ki a faluból s poroztak veszettül fel az uton. S közben oda-odareccsentette a szót:

— Nézze a kerekeket az ur, lám, nem akar-é kiesni?

Egyetlen futásba értek a faluba s ott egy ház előtt leállította lovait a székely s nagyot szusszanva így szólt:

— No, hazajövünk hálistennek!

A nadrágos leugrott s arcából kikelve ordította:

— Disznóság! Így elvágatni az emberrel!

S újabb nyomatékkal hozzátette:

— En Lukács Mihály vagyok, tuggya meg! A korondi Lukács Péternek a fia. Tuggya meg!

A székely ránézett meredten, majd fejét vakarni kezdte.

— A tüzlangja vesse fel, hiszen az a Lukács Mihály az én unokabátyám.

Meglaposodtak mindaketten. Aztán az öreg megfordította a szekerét s így szólt:

— Jere, öcsém, ülj fel, hazaviszlek.

Lukács ur a kalapját verte a lajtorjához, úgy röhögött.

Elhelyezkedtek megint.

— Hát honnét jössz, ecsém? — kérdezte az öreg.

— Én Kolozsvárról. Hát maga, bátyám?

— Én valami sőt szállíték Udvarhelyre s jól felmérgette a boltos.

Egy koresma előtt megálltak a lovak. A székely leszállott.

— Jere, ecsém, s igyunk meg egy fillitret erre a társasjátékra.

Bémentek s legényesen elkiáltotta magát az öreg:

— Hé, egy litret a jobbikból!

Az első csillag lekacagott a sóvidékre.

A gyermekek imádkoztak a faluban.

(Kolozsvár.)

AZ AJÁNDEKKÖNYVEK SZÉTOSZTÁSA

Fontos figyelmeztetés!

A mai napig rengeteg előfizetési díj érkezett be hozzánk, azonban a könyvekért járó postaköltség nélkül! Ismételtlen figyelmeztetünk tehát mindenkit, aki a könyvekre reflektál, hogy a postaköltséget is küldje be, mert e nélkül az ajándékkönyvet nem küldhetjük!

FALUSI LAKODALOM

Durrognak a pisztolyok. Talán bizony zendülés ütött ki a faluban? Bizony, ha a pisztolyok durrogása közé vig ujjongatás nem vegyülne, azt hihetnéd: felzendült a falu népe. Ijjuju! Ujjuju! — esendül végig a falun. Sikolt, rikolt a klárinét. A hegedű sem hagyja magát. De még a cimbalom se. Mi történt? Nem történt egyéb: lakodalom van a faluban. Ma van az esküvője a bíró uram fiának. Bíró uram módos ember, meg is adja a módját. Közel, távol atyafiak, jó szomszédok, komák, mind hivatalosak a lakodalomra.

Ihol, már hozzák a menyasszonyt. Most jöttek ki a templomból, ahol a tisztelendő ur megáldotta a fiatal

hallik a pisztolyok durrogása, az ujjongatás, a lovak csengőjének vidám csilingelése, a cigányok muzsikája.

Egyszerre csak befordul a kapun a násznép. Al'g férnek az udvaron. Hát még a házban, hogy férnek el! Bíró uram s élete párja örömkönnyekeket hullatnak. Bíróné asszony szeretettel öleli keblére a menyét.

— Hozott Isten hajlékunkba, édes menyasszony.

— Szeress minket is, — mondja bíró uram.

Odabent meg vannak terítve az asztalok. Melléje telepednek. A fiatal párnak asztalfőn a helye. Egy tányérből esznek. Régi szokás ez. Egymás után kerülnek asztalra az ételek, italok. Minden fogásnál ékes rigmuso-

pár házasságát. Pántlikás lovon előre nyargalnak a vőfélyek. Utánuk hosszú sor szekér. A lovak büszkén rázák a fejüket. Tarka-barka kendő van kötve a fülük mellé. Hej, hogy libegnek, lobognak a kendők! Az első kocsin a násznagy ül élete párjával. Utánok a vőlegény és menyasszony. Most már lérij a vőlegény, asszony a menyasszony. És jönnek sorba a kocsik. De hogy jönnek! Vágtatnak, mint a sebes szél. Öregek, ifjak, legények, leányok a kocsikon.

Bíró uram házánál lesik, várják a násznép jövőtelét. Tárva-nyitva a kapu. Az utcáról felkendezve szaladnak be a gyermekek. Jönnek már, jönnek már! Ide

kat mondanak a vőfélyek. Így jobban izl'k étel, ital.

Az ebéd olyan hosszú, hogy vacsora lesz belőle. De a fiatalok talpa alatt ég a föld. Amíg az öregek iszogatnak, ők táncrea perdülnek. Mindenki táncol egy-két fordulót a menyasszonnyal. Egy kis asztalon tányér. Abba kiki pénzt dob. Ki többet, ki kevesebbet. Csak úgy hívhatja táncrea a menyasszonyt. Ez a pénz a fiatal asszonyé lesz.

Reggel'g tart a tánc. Aztán elszélednek a vendégek. A fiatal pár egyedül marad. Kezdődik az új élet.

(Kisbaczon.)

E.—6.

Pompás izü
magas tápértékü
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

A vadászkastély titka

Regény

Irta: Fábrián Gyula

HATODIK FEJEZET.

A nyulgerinc.

Gáspár ur, a bajor király erdésze mélyen gondolkozva ballagott haza. Az ő felügyeletére volt bízva a parnói erdő és vadászkastély is. Az erdőt mindennap bejárta. A vadászkastélyt azonban csak négy-öt naponként egyszer látogatta meg, hogy lássa, rendben van-e ott minden? A mai napon, bizony, igen különösnek találta a dolgot azzal a nyullal. Nem tudta sehogysem megmagyarázni a nyul eltűnését, általában azt az egész magaviseletet, amelyet ez az állat tanusított. Gáspár ur már sok nyulat agyonlőtt életében, de egyik sem volt olyan szemtelen, mint ez! Az iz igaz, hogy ezt nem ő ejtette el. De hát kicsoda? Talán bizony valami szellem?...

Az erdő szélén állott Gáspár ur háza. Amikor belépett otthonába, öreg élete párja, piros alma arcú, fehér hajú néni, vidám kedvességgel fogadta.

— Isten hozott, öregem! Ma igen sokáig tartott a körutad. Kerülj beljebb a jó melegre. A vén eszerépkályhában vidáman ropog a tűz. Verd le a eszmadról a havat. Hozom mindjárt a jó házi botosodat.

Gáspár ur szólanul fogadta a felesége kedveskedéseit. Komorsága a jó öreg asszonynak is föltűnt. Jólelkű aggodalommal kérdezősködött:

— Valami bosszuság érhetett, Gáspár, hogy olyan kedvetlen vagy? Mi történt az erdőben?

— Valóban, kellemetlen kalandom volt az erdőben, meg a vadászkastélyban. Valami titokzatos, rejtélyes dolog lappang ott, mit nem tudok megmagyarázni.

— Mi történt a vadászkastélyban? Kivel találkoztál? — kíváncsiskodott Cili néni.

Gáspár ur bosszusan intett.

— Ne is kérdezd, Cilikém! Egy nyul fogott ki rajtam.

— Rajtad? Gáspár erdészen egy nyul fogott volna ki? Ki merne ilyesmit még csak gondolni is? . . .

— Sajnos, ez így van! Nyul! Még pedig egy dögiött nyul, amely dög létére úgy sétált

ide-oda, mintha nem is lett volna az oldala megsőrétezve. Még a vadászkastély bezárt láspincéjéből is megszökött! Pedig magam zártam rá az ajtót!

— Ül le, Gáspár, az Isten szerelmére! Miket beszélsz itt össze-vissza? A fejed fáj, lelkem? Hozok mindjárt vizes borogatást. Az jót fog tenni. Végy be talán egy aszpirint.

— Eh! Nincs énnekem semmi bajom, csak az a nyul nem fér a fejembe . . .

Gáspár ur elmondta a kalandját Cili néni. A jó asszony erősen méltatlankodott.

— Az már bizonyos, hogy az a nyul igen rendetlen, neveletlen teremtes volt. Különös az egész eset. Nem vagyok ugyan babonás, de az ember annyi mindent olvás spiritizmusról, szuggesztióról. Hát ha ez a nyul is amolyan telepatikus valami volt és téged vízió ért el a vadászkastélyban? Titokzatos, igen titokzatos ez az egész dolog . . .

— Már akárhogy is van, késő délután újra elmegyek a vadászkastélyhoz és megvizsgálom a dolgot.

— Jajj, Gáspár, csak vigyázz magadra, nehogy valami médiummal találkozzál, aki téged magnetizál. Most majd nem nyul képen jön eléd, hanem valami medve támad meg. Az mégis veszedelmesebb, mint egy nagyfülü nyul.

Gáspár ur csak keveset evett ebédre. Nem volt semmi étvágya. Az ebéd utáni alvása sem volt nyugodt. Minden pillanatban fölriadt.

Négy óra felé elkészült. Jól felöltözött, golyóra töltött puskát vetett a vállára és elindult utjára.

A kastély tisztására ért. Egy levéltelen zörgős águ kőkenyhbokor mögül kémlelte a sötét épületet. A szürke félhomályban a kastély élesen rajzolódott ki. Egyszer csak az egyik emeleti ablak megvilágosodott. Tétova, kusza fény imbolygott az elhagyatott kastélyban. A fény ablakról-ablakra haladt. Gáspár ur kővé meredten figyelt. Amint néz, hát látja, hogy az egyik ablak vörös világosságában

egy árnyékforma jelenik meg. Fiatal, nyulánk alak, rövid bekecsben, hetyke vadászkalapban. Gáspár ur majd elájult ijedtében.

— Nagy Isten! Hiszen, ez a fiatal Konrád herceg, a bajor király közeli rokona, aki szörnyű gépkocsi szerencsétlenség áldozata lett! Négy évvel ezelőtt járt itt a parnói erdőben, a nagy udvari vadászaton. Akkor is ezt a ruhát viselte, amely azóta gazdátlanul lógott a kastély ruhás szobájában! Hogy került ez ide? Eppen olyan, mint amilyen négy esztendővel ezelőtt volt! Nem is lehet ez más, mint a szelleme, amely véres árnyként, nyugtalanul bolyong az elhagyatott parnói vadászkastélyban. De mit keres itt a véres árnyék? Kisértetek tanyájává teszi a csendes lakot. Földulja az erdő nyugalomát! Bizonyára a nyulat is ez a szellemalak puffantotta le és ő babonázta meg! El innen! El, te borzalmas kísértet, vagy puskám golyójával tészem próbára mivoltodat! Ledurrantalak, mint a tököket!

Gáspár ur fölemelte a puskáját és durrr! Rátüzelt az árnyékre. A nagy puskadurránásra eltűnt a kísértet és kialudt a világosság.

— Nah! Eltaláltam! Most azután előre! Körülnézek a kastélyban. Majd meglátom, hogy kit lőttem agyon fegyveremmel. Betyár fekszik-e ott, vagy pedig csakugyan létezik valami kísértet!?

Gáspár ur áthaladt a tisztáson, a nagy külső fal kapujához lépett, kinyitotta, átment az udvaron, belépett a kastélyba, elővette kis villamos zseblámpáját, megnyomta a gombját. Szegényes világosság terjedt el az előcsarnokban. Gáspár ur fölment az emeletre és egyenesen a ruhás-kamrába. A kis kamrában semmi rendetlenséget nem talált. A sorban lógó ruhák érintetlenek voltak és — óh, Irgalom atyja, ne hagyj el! — ott lógott az ifjú Konrád herceg bekecse is a fali fogason és fölötte a hetyke vadász-kalpag!

A vén erdész megdörzsölte a szemét. Azt hitte, hogy csak káprázat üz játékot vele. De nem hagyta annyiban a dolgot. A fogashoz lépett, leakasztotta a bőrbekecsot, leterítette egy asztalra. Alig világította meg a titokzatos ruhadarabot, — a borzalom kiáltása szakadt fel ajkáról. A bőrkabát, épen a sziv helyén, egy pörköltszéli kerek lyukaeska volt, amelyet kétségtelenül fegyvergolyó ütött. A lyuk alig néhány perccel előbb keletkezett, mert még érezni lehetett az égett bőr szagát.

Ne féljen a járványoktól

hanem öblögesse minden reggel és este a torkát állott vagy langyos vízzel, amelybe egy kávéskanálnyi

DIANA SÓSBORSZESZ

van beleöntve.

Járványos időben a fertőzések rendszerint a szájüregen és a torkon keresztül történnek, ily módon eredményesen védekezhetik tehát komoly következményekkel járható fertőzések ellen.

Ezt a lyukat minden bizonnyal ő ütötte a puskagolyójával. Gáspár ur önkénytelenül a kabát zsebébe nyult. Ijedten kapta vissza a kezét, mert meleg, kemény tárgyat érintett meg. Összeszedte a bátorságát, kifordította a bekecs zsebé. Kemény tárgy koppant a földön. Gyorsan utána kapott. Egy puskagolyót tartott a kezében! Ez a golyó az ő puskájából került ki, néhány perccel előbb, átütötte a kísértet kebelét és most ime a kísértet bőrkabátjának a zsebéből pottyán le, mint a bikkmakk a fáról. A golyó az övé. Hiszen, csak ismeri!

Hát ez egyenesen borzasztó! Rémes! Reszkető kézzel akasztotta vissza a bekecsot és rogyadozó léptekkel botorkált ki a ruhás-szobából. Áthaladva a folyosón, az ebédlőbe ment. Amint a zseblámpa fénye reszketve megállott az asztalon, az öreg erdész elszédült a meglepetéstől és ijedtségtől.

— A nyul! A nyul! — rebegte rémület-től akadozó nyelvvel. — A nyul ismét kísért engem! Minden jó lélek dicséri az Urat! Távozz tőlem sátán!

Szegény erdész hiába hányta a keresztet a rémlátomásra, a nyul nem tűnt el, hanem ott hivalkodott tovább is az asztalon, ez-

Édes anyám, ne sirasson engemet,
Inkább akkor a csatába nem megyek.
Visszatérek nemsokára,
Ebédre vagy vacsorára.
Ugy bizony!

E—ó.

uttal mint remekül készített nyulgerine, mellete egy tál aszalt-alma kompót illatozott. Gáspár ur csak elfordult a pokoli átványtól, háttal kibotorkált az ebédlőből, óvatosan le-surrant a lépcsőn és elhagyta a vadászkasztélyt.

Már jó sötét volt, amikor haza érkezett.

— Éhes vagyok, — szólt komoran Cili néninek. — El is fáradtam. Vacsora után azonnal lefekszem.

Cili néni aggódó szeretettel sürgött-forogott Gáspár bácsi körül. Hófehér asztalterítővel takarta be az asztalt, finom berendi porcellán tányérokkal terített, nagy barna korsóban habos sört tett Gáspár ur elé.

— De csak vacsora után idd meg a sört. Finom, igen finom vacsorát adok, tudom, hogy izleni fog utána a söröcske.

A jó öreg asszony téült-fordult és már is hozta a remek vacsorát s büszke mosollyal tette le az ura elé a tálát. Gáspár ur éhesen, az étvágytól csillogó szemmel pillantott a tálra. Amikor azonban a tálát jól szemügyre vette, hirtelen fölugrott, kirugta maga alól a

széket és ijedten hátrált. A tálon pompás nyul feküdt, egészben kisütve. Még a koponyája is ott volt dísznek, a szájában egy citromszeletet tartva és remek babónevelekkel megkoszoruzva. Gáspár bácsi halotttanúvanyan meredt a nyulra és rekedten szólalt meg.

— Te asszony! Mi ez? Hogy kerül ez a nyul ide? Hogy mersz elém nyulat hozni!? Atkozott legyen minden nyul, amely a parmói erdőben szaladgál!

— De Gáspár, — csittította Cili néni — hiszen, te magad lótted ezt a nyulat már egy héttel ezelőtt és a mai napig állott a pácban! Nyugodj meg, kedvesem. Ez a nyul teljesen megbízható . . .

— Vagy úgy? Az már más. Már azt hittem, hogy megint az a boszorkányos nyul fekszik előttem! Mindegy. Akárhogy van is. Elmult már az éhségem. Nem kérek a pecsenyéből. Ebből a nyulból! Ebből a fenevadból! Bozsáss meg lelkem, kissé rosszul érzem magamat. Igen fáj a fejem, én efekszem. Jó éjszakát, kedves! . . .

(Folytatása következik.)

TAMÁS ÉRDEKLŐDIK

(Beszélgetés a tigrisvadászatról.)

Tamás: Ha a tigrisre gondolok, mindig sajnálom az állatokat. Ha szomjasan elindulnak a folyó vagy tó felé, észre sem veszik a lekuporodott ellenséget, amikor már a hátukra veti magát egy szörnyű ugrással. Irtózatossá karmai, borzasztó fogai beleményednek az áldozat húzába. Szegény, lerogyik már a rázuhanó suly alatt is.

Apa: Mondtam neked már egyszer, hogy nem könnyű kenyérkereset a tigrisé. Nem lehet má más gondtalanul heverészni az árnyékban. sűrű bokorban, amíg a jó szerencse arra hozza a gondtalanul sétáló vacsorát. A vacsoráért sokat kell fáradoznia: az őserdő állatai keményen védelmezik életüket. Van közöttük bizonyos ösztönytartás is. Ha a tigris elindul vadászatra, szemmel tartják és nagyon is figyelemmel kísérik az erdő vadjai. A majmok örült iramban menekülnek a fákra és ott nem hallgatnak. Rikácsolnak, kiabálnak. Szidják a rablót. A majmok hangját a szomszéd fákról meghallják testvéreik, meghallják a madarak: örült láрма keletkezik, amerre a tigris vonul. Bosszankodik, mérges, mert a lárma a négylábuak is eszeveszetten menekülnek. A nagy tisztelet és félelem kárára van. Iparkodik gyorsan és nesztelenül tovaosonni. Ha meglát egy-egy menekülő négylábut, vágat utána, talpának hatalmas csapásaival iparkodik összeroncsolni hátsó lábainak izmait, amíg az üldözött állat összeroskad és a tigris megkapja vacsoráját. Néha sikerül lopva megközelíteni áldozatát, ez a ritkább eset, mert a számára értékes vadak nem szoktak gondtalanul sétálni, hanem a legkisebb neszre felütik fejüket és óvatossá szimatolnak. Ha veszélyt éreznek, menekülnek. Nem is jut minden napra friss szarvas vagy vaddisznó peccsenye a vadásznak. Ha aztán jól sikerült a vadászat, megölt áldozatát behurcolja a sűrűbe. Ugylátszik, nem szereti, ha lakmározás közben háborgatják. Képes egy nagy ökröt is magával hurcolni. Ilyenkor derekasan jóllakik. Annyi húst eszik, hogy te 2-3 hónap alatt sem eszel meg annyit. Nem csoda, hogy aztán az éhséget is jól bírja.

Tamás: Azt hiszem, hogy a tigrisnek az emberen kívül nincs igazi ellensége. Szeretném tudni, hogyan fognak a vadászok eleven tigrist.

Apa: Egérfogóval. Egy kicsit nagyobb, mint a mi egérfogónk, az igaz. A szerkezete azonban nem sokban különbözik. Legfeljebb abban, hogy kérékei vannak.

Tamás: Szóval, egy nagy ketrec. A befogott állatot mindjárt be lehet tolni az állatkertbe. Hát nem fél a tigris bemenni a ketrecbe?

Apa: Vannak ravasz, furfangos tigrisek. Ezeket nehéz, szinte lehetetlen becsapni. De vannak közöttük könnyen hívók is, akik biza-

kodva mennek az erős vasrudakból készített ketrecbe. Nehéz is ellenállni. A ketrec közepén van rendszeren egy kecske, ijedt mekegésénél szebb muzsikát a tigris el sem tud képzelni. Ugy huzza maga felé a gyönyörű hang, mint a mágnes a vasat. Besompolyog a nyíláson, megragadja a kecskét, csattan az ajtó, meg van fogva a rabló. Képzelheted, hogy rázza rettenetes erejével a vasrudakat, hogy próbál menekülni, s milyen szörnyű düh vehet rajta erőt, amikor megjelenik legnagyobb ellensége az ember és elkezd huzni a ketrecet. Bucsut mondhat az őserdőnek örökre: az erdő vadjai megkönnyebbülten sóhajthatnak: a nagy rabló ezután az emberek mulattatását fogja szolgálni. Megfoghadják veremmel is. A vermet befödik és megint kecskét kötnek ki áldozatul. A szegény kecske ijedtében mekeg és mekegésével odacsalja gyilkosát. A nehéz tigris alatt beszakad a verem és onnan nincs menekülés többé.

Tamás: Nagyon bátor lehet az a vadász, aki egyedül indul el a rengetegbe tigrisvadászatra.

Apa: Nem bátor az, hanem könnyelmű. Egyedül nem jó a tigris ellen elindulni a bozóthoz, a rengetegbe. Azt megteheti mindenki, hogy felmászik egy fára, kiköt a fa közelében egy tehenet vagy kecskét, aztán vár. Ha a tigris jön, a fáról lelőheti. Ez azonban unalmas mulatság és gyakran eredménytelen. Nem is így szoktak tigrisre vadászni: Ha megsejtik buvóhelyét, egyik oldalon erős, magas hálót feszítenek ki. A tulsó oldalon pedig felhangzik a hajtók lárma. A fegyveresek a háló mögött vannak, kívülről. A tigris nem rohan egyenest a hálónak, érzé, hogy az igazi veszedelem ott várja. Óvatosan kuszik a sötét és sűrű bozóthoz, arra les, merre menekülhetne legkönnyebben. Nem izgott, nem veszt el a fejét. Megpróbálja, nem tudna-e a hajtókon keresztül törni, ha ez nem sikerül, még mindig nem jön méregbe, kiméli erejét, meghuzódik a bozóthoz. Ugy lelapul, hogy alig lehet környezetétől megkülönböztetni. De akkor már közeledik a végzete. A hálót minden oldalról kifeszítik és a tigris benne van a gyűrűben. Lándzsások, puskások hatolnak be a hálóba, utat vágnak a bozóthoz, fel akarják riasztani. Amíg meg nem sebesül, okosan és higgadtan védekezik a tulerő ellen; ha megsebesítik, borzalmas ellenségévé válik. Nehezen adja oda életét. Még a kölyök-tigrisek is veszedelmesek ilyenkor. Nehéz őket elfogni, alaposan összemarják a hozzájuk közeledő embereket.

Tamás: Ha kis korában elfogják, valószínűleg meg lehet őket szelidíteni. Hiszen, minden állat hozzászokik a fogsághoz, ha még nem ismeri a szabadságot. A macskafajták kicsinyei

pedig különösen kedvesek és játékosok.

Apa: Nagyon kicsiny, korban kell elfogni, hogy megszelidíthető legyen. A tigris mama korán viszi magával vadászatra fiait, s ha a kis tigris már résztvett egy-két vadászon, sohase lesz belőle szelid állat.

Tamás: Én csak tejet adnék neki, húst soha; talán akkor megszelidülne.

Apa: Megszelidülne, de valószínűleg örökre. Elejnté mindenesetre tejet kell neki adni, később azonban ez a táplálék nem elégíti ki a a kölyök-tigris. A hústól azonban nem vadul meg, csak nem szabad éheztetni. Ha egyszer húst kapott, a tejes lábastól kissé undorodva fordítja el a fejét, mintha azt mondaná: vigyétek ezt a hitvány táplálékot az én kis öcsémnek, a cicának.

Nagyon játékosak az ilyen kis tigrisek. Egy Sanderson nevű vadász többször nevelt fel tigris-kölyköket. A lakásán tartotta őket. Az egyik bent aludt a hálószobájában; olyan volt a természete, mint a macskáé. Ha Sanderson elaludt, felment az ágyára és szépen mellé feküdt. Ezért aztán sokszor jól megverte a gazdája.

Ha majd egyszer hosszú utra indulsz, jó szolgálatot tesz egy ilyen szelidített tigris. Vadászon felhajtja a vadat, éjjel ébren van és sátorod előtt őrt áll. Sőt nagy hidegben arra is lehet használni, hogy az ember ráhajtja puha, bársonyos szőrére a fejét, barátságos dorombolása hamar álomba ringatja. De ha a tanácsomra hallgatsz, inkább tigrisbőrre hited a fejedet, nem dorombol ugyan, nem is meleg, de biztosabban aludhatsz rajta. (Budapest.)

A HŐEMBER HÁZASSAGA

Irta: Csatkai József.

Korinna kisasszony nem vala fiatal,
Róla s mókusáról fog szólni most a dal.
Mókus a ketrecben éppen diót rágott,
Korinna nyájasan mellette künn állott.
A mókus könnyörgőn néha grimaszát vágott:
Jó urnóm, add vissza a szép szabadságot.
S szól a hölgy: Szabadság? Ezt csak akkor kérjed,
Ha nekem mieelőbb szerzel egy jó férjet.

„E kívánság előtt kell hajtanom térdet,
Bizony Isten, szerzek néked egy jó férjet.
Csak egy nap'g tudjak az erdőn künn lenni,
Becsületszavamra, férjhez fogsz te menni.“
Kiszabadult rögtön a mókus; hull a hó,
Mert játékos kedvben volt akkor Télapó.
Télapó fia, sok erde' manó,
Labdázna a hóval, kedvük kiesattanó.

Mikor a mókuska kiért az erdőbe,
Teste volt burkolva hópilé-kendőbe.
Manók megdobálták, érte sok hólabda,
De azért nem sirt, mert nem haragból kapta.
Manóknak e'mondá, hogy' lett ujja szabad,
Amde a nyakába ezért új gond szakadt.
Kacagtak a manók s a hótia vájkáltak,
Künn az erdő szélén hőembert csináltak.

Kavics a szemébe, söprű a kezébe,
Hogy ez nem gavallér, kinek jut eszébe?
Fejébe egy lyukas nagy kalapot tettek,
Madárijesztőről mit előbb leszedtek.
És körülugrálták, mint a hottentották,
Élettel ellátták, utnak indították.

És ment a hőember, mint igazi ember,
Ámbár a szakállá hó vala s nem kender.
Utját egyenesen Korinnához vette,
S feleségül vette, bizony szedte-vette!

Mivel elolvadni nem a szíve vágya,
Csakis a jégszekrény lehet az ő ágya.
S mert még ételtől émelyeg a gyomra,
A kedvenc ételle fagyalt és kocsonya.
Korinna gondolzza, szereti, becézi
Jé'veremben hagyja őtet heverészni.

Egy napon jövének nagyszámu vendégek,
A szép ifju férjnek meg átása végett.
Sokan ittak, de még többen dohányoztak,
Ifju férjnek jégbe hűtött pezsgőt hoztak.

Ivott a hőember, mint a kefekötő,
Hogy izzad, hogy olvad, igen szembeszökő.
Italtól becsipett, támoalgva jár táncot,
Korinna homlokán kiülnek a ráncok.

— „Hej, sose halunk meg!“ — ordít a hőember.
— Jer, te szurkos kályha, elátszít a tenger!
Részegen öleli, mert lenne sok bor van,
Tűz ég a kályhában, akár a pokolban.

Elovdát az ember, lehuft a két szeme,
S a söprüt leejté két elolvadt keze.
Vendégek dalolnak: „Igazság a borban!“
De a házi gazda, hova tűnt el, hol van?
Korinna felsikolt: „Jaj, inog a térgyem!
Elájulok, szörnyű! Elovdát a férjem!“

Igy történt ez, kérem, nem is olyan régen,
Hogyha jól em'lekszem, épp az elmúlt télen.
— Elmúlt a tél, tavasz ontja sok virágát,
Mókus a manókkal éli a világát. (Szombat hely.)

A magyar család legpompásabb folyóirata az „**ÚJ IDŐK**“ félévi előfizetési díja Romániában 600 lei, Csehszlovákiában 150 csehszlovák korona. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

A KINCS

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Volt egyszer egy öreg ember s annak egy fia. Amikor az öreg ember halálán volt, ágyához szólította a fiát s mondta neki:

— Édes fiam, érzem, hogy meghalok. Azt mondom hát neked, ha meghaltam, menj ki minden nap a folyó partjára, vigy magaddal kenyéret, azt morzsold szét és szórd el a folyóban uszkáló halaknak. Meglásd, Isten megáldja a jószágodat.

Meghalt az öreg ember s a fiu megfogadta tanácsát: minden áldott nap kiment a folyó partjára s hintette a halaknak a kenyérmorzsákat. Volt azonban a halak között egy nagy hal, ez a kisebbeket mindig szétverte s mind egy falásig maga ette meg a morzsákat. Bezzeg, hogy haragudtak azért a kis halak s panasza mentek a halak királyához.

Mondott a király:

— Csak menjetek vissza a helyetekre s átsátok alá azt a földet, ahol az a fiu állani szokott. Mondjátok meg a nagy halnak: parancsolom, ő is segítsen nektek ebben a munkátokban. Amikor aztán a fiu alatt leszakad a föld s beleesik a folyóba, hozzátok ide.

Visszamentek a kis halak, közölték a nagy hallal a király parancsolatját. Hej, mérgeződött a nagy hal! Most már vége lesz a lakmározásnak. S még ő dolgozzék saját maga ellen! De hát mit tehetett, engedelmeskednie kellett a királynak: a fiu alatt beásták a földet, a föld beszakadt, a fiu a vízbe pottyant, a nagy hal meg hirtelen elnyelte, vitte a királyhoz, ott kiköpte magából, a király meg egyszeribe bekapta, lenyelte szegény fiút.

Akkor megszólalt a király s mondta a fiúnak:

— Hallod-e, mért hoztál te minden nap kenyérmorzsát az én halaimnak? Mi volt ezzel a szándékod?

— Nem volt nekem semmi szándékom ezzel, felelt a fiu. Édes apám a halálos ágyán meghagyta, hogy minden nap vigyek kenyérmorzsát a halaknak s majd megáld érte az Isten. Engedelmeskedtem édes apám parancsának, s lám, áldás helyett szerencsétlenség lett a jutalmam.

Mondotta a halak királya:

— De bizony megáldja Isten a jótettedet, meglásd. Most én megtanítlak hetven nyelvre, majd hasznát veszed ennek.

Mindjárt meg is tanította a hetven nyelvre, aztán a folyó partjára kiköpte a fiút. De az szegény úgy elgyengült a hal gyomrában, hogy nem tudott felkelni fektéből, szemét behunyta s mint egy halott, úgy feküdt a folyó partján.

Nem messze tőle két holló ült egy fa ágán: apa és fia. Megszólalt a hollófiu s mondja:

— Nézze, édes apám, ahol fekszik egy ha-

lott ember. De jó volna kivájni a szemét! Pompás falat esnék belőle.

— Csak maradj, — mondotta az apa. — Én úgy szemlélem, hogy nem halott az az ember, csak úgy tesz, mintha aludnék. Amint hozzá közeledél, megfog s vége az életednek.

De a fiu nem hallgatott az anjára, leszállott a legényhez, az meg, mert csakugyan nem aludt s értette, hogy mit beszéltek, megragadta s meg akarta fojtani.

— Lám, lám, — mondotta az öreg holló, — nem hittél a szavamnak!

De hogy a fia életét megmentse, szólt a legénynek:

— Te jó legény, ne bánts a fiamat s mutatok neked egy helyet, hol annyi kincs van, hogy egész életedre gazdag ember leszel.

Mutatta is a helyet egy fának a tövében. A legény nem presztette el a hollófiút, odament a fához s hát csakugy csillogott-ragyogott a fa töve: halomban állott az arany, ezüst, gyémánt. Most már eleresztette a hollófiút s egész nap folyton hordotta haza a tenger aranyat, ezüstöt, gyémántot. A tengerkincsből házat épített, földet, állatokat vett, embertársaival sok jót eszelekedett, s élt nagyboldogságban, halála napjáig.

Igy volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

A serdült magyar leányifjuság legkedvesebb olvasmánya a

MAGYAR LÁNYOK

Szerkeszti
**TUTSEK
ANNA**

Előfizetési ára: Félévre 201 lei, egész évre 400 lei

Íz-összeg
előzetes
beküldése
ellenében
szállítja az

AESOPUS LAPKIADÓ, — SATU-MARE SZATMÁR

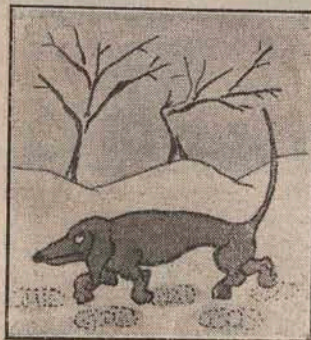
BALLADA

Irta: Ifj. PRÖHLE VILMOS.

Jár a báró a kertjébe
Nincsen sipka a fejébe;
Lába szárán kockás nadrág,
Két olyan báróra szabták
S hócipője gummi talpa
Ugy csikorog a havon:
Mintha éppen harminchárom
Üveges tót nyikorogna
Harminchárom ablakon.

Dakszli kutya megy utána,
Monokli van a szemébe, —
De egyszerre csak megáll.
A monokli: Csin! — lehullik,
A kutya meg: Aú! Aú!
Keservesen kiabál.

Ah! mért állott meg a báró?
Megijedt, vagy félre nézett?
Azért állt meg, mert puhába,
A dakszli farkára lépett!
És a dakszli, ah, miért sir?
Pardon, ah, mért kiabál?
Azért kérem, mert a báró,
Mert a báró, mert a báró
Pont a farka végén áll!

(Sárközujlak.)

A
legtartalmasabb
legpompásabb, magyar-
nye vü kézimunka-
ujság a

Tündérujjak

Megjelenik havonként egyszer

Félévi előfizetési ára -
Romániában 300 Lei
Csehszlovákia 60 Kc.

Az összeg
előzetes beklbése ellenében
szállítja az

Aesopus lapkiadó és könyvterjesztő

Satu-Mare - Szatmár

BESZÁMOLÓ A NYÁRI VAKÁCIÓRÓL

Kedves Elek Nagyapó!

Borszéken való nyaralásomról a következőkkel számolhatok be:

Junius 15-én mentem anyukámmal és kistestvéreimmel Borszékra. Még fürdővendég nem volt, csak egy öreg uriember a fiával a Regátból. Egy étkezőbe jártunk étkezni.

Reggelenként csak 8 óraker keltünk fel, mert még igen hűvös idő volt, sétálni mentünk anyukámmal és kistestvéreimmel minden reggel, gyönyörködöttünk a természet csodás szép mezei virágaiban, a hatalmas fenyőkben. Olyan fenyő is volt, amelyiknek 4, sőt 5 ága is volt, de legcsodásabb volt egy közölük, mert oly gyönyörű hét ága volt az ég felé magasodva. Ez a Medve Jégbarlang felé vezető úton volt. A jégbarlang is igen csodás: még júliusban is hoztunk jeget ki.

Julius már igen zajos volt. Sok vendége volt a fürdőnek, akkor már katonazene is szórakoztatta a közönséget. Mi haza is jöttünk július végén s apukám megígérte, hogy szeptember 10-én a comlyói bucsura visz és az egész Székelyföldet megmutatja.

Három napig autón utaztunk, ahol csak lehetett. A Tölgyesi szoroshoz is el vitt apukám s amikor haza felé jöttünk, megláttam az országutnál a feliratot: Satu-Mare. Ugy szerettem volna Elek nagyapóhoz is elmenni, hogy megismerjem, aki nekünk unokáknak olyan sok örömet szerez. Mert tudom, hogy minden unokája olyan boldog, mint én voltam, amikor megláttam a nevetet a többi unokái között. Kérem is a jó Istent, hogy még nagyon sokáig éltesse kedves Elek nagyapót, hogy minden unokájának örömet szerezzen. De nagyon kérem Elek nagyapót, ha Tordára jön, hozzánk szálljon, meg hogy személyesen üdvözölhessük kis testvéreimmel együtt.

Tekintettel arra, hogy román gimnaziumba járok, bocsássa meg nekem, ha a magyar helyesírást nem tudom elég jól és hibákat csináltam.

Kezét csókolja igaz szeretettel unokája:

Szémán Erzsébet
III. gimn. tanuló.

(Torda, 1928. X. 21.)

A CIMBORA BARÁTAI

Midőn az 1929. esztendőben megjelent első számunkban a „CIMBORA barátai” című új rovatunkat megnyitottuk, magunk sem számítottunk reá, hogy az kis olvasóink körében ilyen gyorsan népszerűsége tesz szert. Annál nagyobb örömünkre szolgál, hogy előfizetőink nagy lelkesedéssel sortikoznak a Cimbora barátai közé és már az első hónapban is majdnem száz előfizetővel szaporították az olvasók-táborát.

E helyütt megismertetjük azokat a feltételeket, amelyek lehetővé teszik minden előfizetőnknek, hogy nevét a Cimbora barátainak névsorába besorozzuk:

Minden olvasónk, aki új előfizetőt szerez lapunk számára, hálánk jeléül egy díszes kiállítású könyvet küldünk, s egyuttal felveszük a Cimbora barátainak névsorába. Számukra minden hónapban egyszer jutalom sorsolást rendezünk. Minden alkalommal három jutalmat sorsolunk ki, még pedig két fél kg.-os doboz finom Stollwerck csokoládét és egy diszkötésű ifjúsági könyvet.

A sorsolásban résztvesz mindenki, aki:

- legalább három év óta előfizetője a Cimborának;
- aki előfizetője a lapnak és 1927. jan. 1. óta legalább egy előfizetővel szaporította a Cimbora táborát.

A január havi sorsolást január hó 30.-án ejtettük meg és annak eredményét itt közöljük:

Egy ½ kg.-os doboz Stollwerck csokoládé jutalmat nyerte:

Döme Ági, Nagyszalonta.

Egy ½ kg.-os doboz Stollwerck csokoládé jutalmat nyerte:

Barta Pál, Nagybánya.

Tábori Piroska: Csépkerozsika c. diszkötéses művét nyerte:

Gyürky Éva, Rozsnyó.

A csokoládé jutalmat a nyertesek címére a Stollwerck gyár közvetlenül küldötte el, míg a könyvjutalmat egyedejüleg mi adtuk postára.

Kérjük előfizetőinket, hogy minél többet iratkozzanak fel a Cimbora barátai névsorába és szerezzék meg pajtásaikat előfizetőül. Minden olvasónknak meg háláljuk lelkes fáradozását és minden új előfizető részére megküldjük Elek nagyapó egy pompás könyvét ajándékkul.

Az egész család: apuka, anyuka változatos és élvezetes olvasmányra talál a legpompásabb német félhavi folyóiratban, melynek „Buch für alle” a címe. Gazdag szépirodalmi rész, sok szép kép és változatos olvasmány. Előfizetési ára egész évre 676 lei. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satumare—Szatmár.

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI

A levélírás igen fontos szabálya: ho- melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Február és március havában Budapestten szerkesz- tem a Cimborát, de a leveleket, mint eddig, címezték Kisbaczonba, mert minden héten utánam küldik a leve- leket. Akinek sürgős a válaszom, írjon Budapestre, azonnal válaszolok levélben. Címem: Budapest, VIII. Bérkocsis-utca 16.

Lambert Viktória, Ujarad. Örvendek az ígéretednek s hiszem, be is váltod: szorgalmas levélró leszel. Ha az elemiben németül tanultál, most meg magyarul, való- ban kívánatos, hogy szorgalmasan írad a leveleket, úgy aztán nem kell félni édesanyádnax attól, hogy el- feledd az ő nyelvét. A kiadóbácsi közölte velem, hogy tavaly az egész évi előfizetés ellenében január 25-án postára adta a könyveket, nyilvánvaló hát, hogy ott kallódott el. Remélem, az idén szerencsésébbé válik. — Lénárd Laci, Ógyalva, Szlovenszko. Minden tetszett ed- dig, amit a Cimborában olvastál. Ennek igen örvendek, mert nagy gondom van arra, hogy minél tökéletesebb legyen a ti újságotok. De igen örvendek annak is, hogy anyukáddal együtt szerkesztettetek rejtvényeket, mert ebből azt látom, hogy anyukád foglalkozik veled s pó- tolni igyekszik az iskola kényszerű mulasztásait. Anyu- kádnak tolmácsold vizontüdvözetemet. — Karton Nu- sika, Szilágynagyfalu. Nem volt idő a sok játszástól, amiatt nem írtál a karácsonyi vakáción. De, lám, az öröm megszólaltat: nagy az örömed, mert megkaptad a kisorsolt könyvet. Hát csak írd máskor is, mégpedig igen lassan és gondosan, hogy szépüljön az írásod. — Lukács László, Vulkán. Kérded: bírom-e még a sok számtalan unoka közt kiosztani a Cimborát. A kiosztás a kiadóbácsi dolga, éppen elég nekem a szerkesztés, az írás, a sok levélre való válaszolás. De ezt aztán bírom. Tudod-e, miért? Mert öröm nekem ez a munka. — Molnár Nóra, Arad. Írtam a kiadóbácsinak, remélem megkaptad a könyveket. — Bagoly Bé'a, Vályalunga. Bizony, jó sokáig hallgattál, de remélem, annál szorgalmasabb le- szel ezután. Mi is sokat emlegetjük a jó nagymamát. Tolmácsold meg üdvözetemet. — Pelcz Manczika, Arad. Levelezőlapodat továbbítottam a kiadóbácsinak elintézés végett. Amint láthatod, Fábian Gyula regénye- nen mellékletként jön. Nem pedig azért, mert sok mel- léklet elveszett a múlt év végén. Ha nekül ebből h'ány- zik, ezt közöld a kiadóbácsival, ő pótolja. — Dénes Gyuri és Bandi, Nagyvárád. Bizony, annak örülhetsz, ha apukád egész évre fizetett elő, mert öt könyvet gyarapodik a könyvtárad. Már pedig öt könyv — öt jó barát. — Ifj. Gyergyay Árpád, Kolozsvár. Igen örven- dek a bemutatkozásodnak. Három nagyobb leánytestvé- rad van és egy kis öcséd. Igazán szép család. Van, hát

Istennek, akikért gyógyítsa édesapád a betegeket. Re- melem, már gyógyította Csürös Emilia nénit is a re- kedtségéből. Mindkét rejtvényed sorra kerül. — Kis- solymcsi Gyergyai Ferencz, Kolozsvár. Még csak 6 éves vagy s lógós diák vagy a német iskolában. És szereted a Cimborát. Hát, csak szeresd, Ferike, és írad szorgal- masan nagyapónak. Te is, bátyád is. — Grünfeld István és Ágnes, Nagyvárád. Nem emlékeztem a leveletekre. Nyilván elveszett, mert én minden levélre válaszolok. Szeretettel várom további leveleiteket. — Körmöszky Zoilka, Kovászna, Háromszékmegye. Ha nem csalódom, most találkozom először a neveddel. Levelet várok tő- led. Szeretek megismerkedni minden unokámmal. — Kovács Lacika, Ungvár. A nyáron ellátogattál az uzsoki szoroshoz, a hősi halált halt vitézek sírjáról virágot hoztál, leprésejtéd, s most e virágokból küldesz nekem két szálát. Valóban, meghat a figyelmességed, Lacika. Édes anyádnak levél ment és könyv. Remélem, mind- kettőt megkaptad. — Székely Irma, Széke'yudvarhely. Mondanom se kell tán, hogy szívemből örvendek az örömödnök. A prepák csoportképeben elgyönyörködtem s szeretettel gondoltam rájuk. — Tunyoghy Barna, Mar- gitta. Ha nem csalódom, most találkozom először a ne- veddel. Levelet is várok hát, nemcsak megfejtést. — Försztner Gyuri, Temesvár. Levelezőlapodat továbbítot- tam a kiadóbácsinak. — Fodor László, Nagyvárád. Az ígéret beváltása, valóban, kötelesség, s te ezt a köte- lességet derekasan teljesítetted. Gyönyörködtem szép és helyesírásodban: nem csudálom, hogy tiszta jeles volt a bizonyítványod s Jézuska oly sok széppel és jóval. Ezek közt 10 könyvet ajándékoztál meg, édesapád pe- dig megrendelte ez évre is a Cimborát. A köhögésem, hát! Istennek, megszünt, s reméljük a legjobbat: nem ujul ki Budapesten, ahol rendszerint meglátogat az in- fluenza. Váradra? Bizony, már rég nem voltam ott, de majd csak eljutok ismét, Isten segédelmével. A kereszt- rejtvényed sorra kerül. — Pellion Nóra, Budapest. Ami- kor ezt az üzenetet olvasod, ha Isten is úgy akarja, már rég Budapesten vagyok. Előre örvendek a vizont- látásnak. — Böszörményi Sándorka, Pettyén. Mennyi rejtvény egyszerre! Derék fiu vagy Sándorka. Csupa jó rejtvényekkel köszöntöttél be. De a levélírásról se feledkezzél meg! — Huszár Monika, Régen. Valóban, nem lehet panaszkod — oly sok mindent hozott neked Jézuska. Bizonyosan, meg is érdemelted. Ha emlékez- tetsz rá, Budapestről küldök képet. Annak igen ör- vendek, hogy jól megy a tanulás, s annak is, hogy elő- fizetést szereztél. Eddig bizonyosan meg is kaptad ezért a könyvet. — Szegedy Gyurika, Máramarossziget. Már ezen a levélkéden is látszik, hogy igyekeze' jobban írni. Csak előre, Gyurika. Majd meglátod, úgy megszé- pül az írásod, hogy nem ismeresz reá s csudálkozva kér- ded: vajjon én írtam ezt?

Az egyetlen magyarnyelvű divatlap a „Di- vatszalon”, mely Budapesten jelenik meg, a Cim- bora utján megrendelhető. Félévi előfizetési díja Romániában 270 lei, Csehszlovákiában 58 cseh korona. Az előfizetés díj előzetes beküldése el- lenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu- Mare—Szatmár.

— Schilling Máriskó, Kolozsvár. Sok szép kézimunkát készítettél karácsonyi meglepetésként, hiszem, hogy neked is volt részed meglepetésekben. Rejtvényeid, a most küldöttök is sorra kerülnek, de türelemmel kell erre várnod, mert még jó néhányan vannak előtted. — Lusztig Lajos, Élesd. Levelet, levelet! — Székely Agnes, Arad. Beteg voltál, amiatt nem írtál sokáig. Hál' Istennek, hogy meggyógyultál karácsony ünnepére, a szívből kívánom, hogy ne csak cukrot, de könyvet is nyeri. Mert elhiszem, hogy nagyon izlett a cukor, de a lezünomabb cukornál is többet ér a jó könyv. — Klein Tibor, Igló, Csehszlovákia. Örvendek, hogy úgy vélekedel mint én; helyes beosztás mellett jut idő levelezésre is. Sajnálom, hogy későn érkezett ide a leveled s nem teljesíthettem kérésed az áttalad kívánt időre, de jobb későn, mint soha. ugy-e? Anyukádnak és kis öcsédnek tolmácsold viszont üdvözlőmet.

Édes Anyátoknak, nagy leány testvéreteknek! Németország legnagyobb művészeti folyóirata a *Deutsche Kunst und Dekoration*. Gyönyörű festmény reprodukciók, művészeti cikkek, lakás berendezések, kézimunkák. Minden szám egy testes kötet, a nyomdai művészet remeke. Megjelenik havonta. Negyedévi előfizetési díja 345 lei. A pénz előzetes beküldése ellenében szállítja a CIMBORA kiadóhivatala.

izskura Téli sport Egész éven át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA
MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magasliti ádóbielen ideges, jó táplálásra szoruló, vérsz-gény és gyermek részére

HORN. J. IGAZGATÓ

UJ IDŐK

SZÉPIRODALMI MŰVÉSZETI, RÉPES HETILAP

Szerkeszti: *Herczeg Ferenc*

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
egész évre 120 Lei
félévre 60 Lei

AZ ÖSSZEG ELŐZETES BEKÜLDÉSE MELLETT SZÁLLITJA A CIMBORA KIADÓHIV.

FEJTÖRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közölöm!
A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

PÓTLÖREJTVÉNY

Beküldte: Podhraczký, Ferencz (Nagyszalonta).

- or
- gér
- ózsa
- oltár
- vet
- ak
- tt
- olog
- lom
- agy
- r
- per
- ó

Egy nagy magyar költő neve.

SZAMREJTVÉNY.

Beküldte: Gyergyay Árpád (Kolozsvár).

- 12, 6, 1. Vízben él.
- 19, 10, 9, 3. Férfi név.
- 16, 14, 15, 11. Szülő.
- 4, 5, 13. Időt mutat.
- 17, 2, 7, 17, 11. Irunk vele.
- 8, 9, 18. Ilyen káposzta is van.
- 20, 2, 10, 16. Szín.
- 1—20. Egy ismert közmondás.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Batanii Mici (Kisbaczon) u. p. Batanii-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaime (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh.-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küllését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

- Romániában: 200 lej.
- Csehszlovákiában: 40 korona
- Magyarországon: 6 pengő.
- Jugoszláviában: 100 dinár

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA

VALOGATOTT IFJUSÁGI MŰVEK FIÚ ÉS LEÁNYOK SZÁMÁRA HÁROM HAVI RÉSZLETFIZETÉSRE

Ifjúsági könyvtár:

A tudomány és képzelet mestertelen fonódik össze ezekben a könyvekben, melyek érdekfeszítő kalandok, vállmerő vállalkozások és komoly célokra szervezett kutató expedíciók keretében terjesztik az általános műveltséget.

10—14 éves fiúk számára.

1. Nógrády László: Jómadarak.
  2. Mátray Guidó: Wad Nyugat veszélyben.
  3. Bibó Lajos: Ladikoul az ősmagyar hazába.
  4. Szentgyörgyi C. Vilmos: Az éneklő tulipán.
- A 4 színes, keménykötésű kötet ára 378 lei.
Havi részlet 126 lei.

Altay Margit regényei:

A leányok kedvenc írója, Altay Margit, négy pompás kötettel örvendeztette meg olvasótáborát. Színes kötésben jelent meg valamennyi. Az író nő sikerének az a titka, hogy nagyszerűen ismeri a gyermek szívét és érzelemlilágát. Minden regényében megpendíti azokat a húrokat, melyeken a jószág és szeretet legtisztább éneke csendül meg.

10—14 éves lányok számára.

1. Az amerikai lány.
  2. Értékes házasság.
  3. Gézengúz.
  4. A végzet utjai.
- A 4 színes, keménykötésű könyv ára 342 lei.
Havi részlet 114 lei.

Négy értékes ifjúsági könyv:

Jeles írók nemes versenyének eredménye e pompás négy kötet: nemes versenyé, melynek az volt a célkitűzése, hogy minél jobb és értékesebb könyvek kerüljenek az ifjúság kezébe.

10—14 éves fiúk számára.

1. Lampérth Géza: A gárda virága.
  2. Ujj Gyula: A rádiumkirály.
  3. Zsigány Árpád: Szörnyetegek szigetvilága.
  4. Tevelé Mihály: Lidércfény.
- A 4 illusztrált keménykötésű könyv ára 411 lei.
Havi részlet 137 lei.

Négy értékes leányifjúsági könyv:

Gúzdag gyűjteménye a legjelesebb leányifjúsági írók munkáinak, melyet a legnagyobb szeretettel válogattunk össze leányolvasóink gyönyörűségére és szórakoztatására. Az egyes kötetek már eddig is páratlan népszerűsége tettek szert.

10—14 éves lányok számára.

1. D. Longyel Laura: Beatrix.
  2. Bourget Pál: Pia.
  3. Altay Margit: Béke a szívekben.
  4. Hollósy Mária: Két Éva.
- A 4 színes keménykötésű könyv ára 312 lei.
Havi részlet 104 lei.

Tessék itt kivágni és kitöltve, borítékban beküldeni.
Olvasható írást kérünk!

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ, SATU-MARE

Megrendelem Önöknél a következő műveket

A ..... kötetből álló művek ára összesen ..... lei, mely összeg

192... évi ..... hó .....-től kezdődően ..... leies egymásután következő

havi részletekben Önöknél Satu-mare-n fizetendő. A szállítási, levelezési és postaköltség engem terhel. A részletfizetési kötelezettség elmulasztása esetén a részletfizetési kedvezmény megszűnik és a könyvek a vételár kiegyenlítéséig a cég tulajdonát képezik. Tudomásul veszem, hogy a szállítás alkalmával az első részletet, csomagolást és szállítási költséget utárvétellel fogják felvenni. Vitás esetben a satu-marei járásbíróóság illetékes.

Kelt

Aláírás*

Lakhely

Utca, házszám

* Csak szülő által aláírt rendelést fogadunk el!